

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem v právní věci **žalobce: F. S.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Kosovo, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65, Tis u Blatna, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00, Praha 9, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2017, č. j. KRPU-105166-26/ČJ-2017-040022-ZZ,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 20. 5. 2017, č. j. KRPU-105166-26/ČJ-2017-040022-ZZ, jímž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 19. 5. 2017 v 7:55 hodin.

V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a čl. 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Namítal, že žalovaná opomenula svou povinnost zabývat se reálným předpokladem navrácení či přemístění do příslušného státu Evropské unie. Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III žalobce dovodil, že v rámci dublinského řízení nelze žadatele o mezinárodní ochranu přemísťovat do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému. V případě těchto zemí absentuje i reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, tedy samotné přemístění do jiného členského státu. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 256/2015 a 7 As 79/2010 žalobce zdůraznil povinnost žalované posoudit, zda je jeho předání alespoň potenciálně možné, neboť o zajištění nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody pravděpodobně nebude možné uskutečnit. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, která neshledala systematické nedostatky v azylové proceduře Rumunska a Slovinska, a konstatoval, že nemůže být přemístěn do Rumunska, neboť mu hrozí přímé přemístění do Srbska bez meritorního posouzení jeho žádosti. Tuto skutečnost potvrzuje výpověď žalobce uvedená na straně 3 napadeného rozhodnutí, že v Rumunsku požádal o azyl, byly mu sejmuty otisky prstů a byl vrácen zpět do Srbska. Žalobce konstatoval, že podle zprávy UNHCR ze srpna 2012, která dosud nebyla revidována, má azylový systém v Srbsku mnoho nedostatků, a dokud nebudou odstraněny, nemá být Srbsko považováno za bezpečnou zemi z hlediska mezinárodní ochrany. Podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dosahuje intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobci tak hrozí, že mu bude upřena možnost věcného posouzení jeho žádosti. Žalobce konstatoval, že žalovaná splnila svou povinnost zkoumat podmínky azylového řízení státu, do kterého má být žalobce vrácen, nedostatečně a nevypořádala se se skutečností, že žalobci hrozí přímé přemístění do Srbska. Z tohoto důvodu označil žalobce zajištění za nezákonné a dodal, že k omezení osobní svobody není důvod, protože účel zajištění nemůže být naplněn, když z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání napadeného rozhodnutí není předání žalobce reálné.

Podle žalobce pochybila žalovaná také v tom, že nedostatečně posoudila vážné nebezpečí útěku a využití mírnějších opatření vzhledem k individuálním okolnostem žalobce, a tím zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Konstatování žalované, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost se hlásit na policii, je podle žalobce jen spekulativní. Žalovaná zavrhlala možnost oznámení adresy podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, aniž dala žalobci možnost pořídit si adresu místa pobytu, a pouze zhodnotila, že žalobce nedisponuje žádným majetkem a nemá žádnou pobytovou adresu. Kromě toho žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že by mu rodina a kamarádi mohli zaslat nějaký obnos peněz; s touto skutečností se však žalovaná vůbec nevypořádala. Žalobce zdůraznil závažnost institutu zajištění s tím, že je nezbytné postupovat velmi pečlivě a velmi podrobně se věnovat odůvodnění výroků. Podle žalobce by zbavení osobní svobody mělo být až krajním prostředkem. Žalobce dále nesouhlasil se způsobem, jak žalovaná při rozhodování postupovala, resp. nepostupovala vzhledem k okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a s ohledem na to, aby řešení odpovídalo veřejnému zájmu a vycházelo

ze skutečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). Jediné, co žalovaná v řízení hodnotila, je protiprávní jednání žalobce spočívající v neoprávněném pobytu na území. Ostatní okolnosti žalovaná v napadeném rozhodnutí nezmínila a podle žalobce je nejspíš nevzala v úvahu. Žalobce uzavřel, že zajištění představuje omezení osobní svobody, a proto k němu lze přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Upozornila na skutečnost, že žalobce je veden v systému SIS II jako nežádoucí osoba, které je zakázán vstup a pobyt pro všechny státy Evropské unie od 16. 3. 2016 do 10. 9. 2018, a prochází shodou otisků prstů v systému EURODAC pro Rumunsko a Slovinsko. Žalovaná konstatovala, že na základě jí známých skutečností a skutečností uváděných žalobcem hodnotila, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Rumunsku nebo ve Slovinsku nedochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a zda podmínky přijetí žadatelů by s sebou nemohly nést riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. K tomu však žalovaná nedospěla, jak odůvodnila na straně 6 napadeného rozhodnutí, v souladu s výpovědí samotného žalobce, který do protokolu o podaném vysvětlení ze dne 20. 5. 2017 výslovně uvedl, že mu není známo nic, co by mu bránilo v návratu do Rumunska nebo Slovinska, a že mu tam nic nehrozí. Žalovaná tedy dostala své povinnosti a dostatečně vyhodnotila minimálně potenciální možnost naplnění účelu zajištění.

V daném konkrétním případě na základě chování žalobce v minulosti, kdy opakovaně porušoval právní předpisy Evropské unie upravující vstup a pobyt cizinců na území a předpisy týkající se žadatelů o mezinárodní ochranu (opakovaně nelegálně vstoupil na území, nesetřval v daném členském státě do konečného posouzení jeho žádosti, je evidován jako nežádoucí osoba se zákazem vstupu na území), i na základě jeho prokázaného jednání (chtěl nelegálně cestovat do dalších zemí Evropské unie) není podle žalované dán předpoklad, že by žalobce plnil uložená zvláštní opatření za účelem vycestování jakožto alternativy k zajištění. Z těchto důvodů, podrobně odůvodněných na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí, nebylo možné využít jiná mírnější opatření namísto zajištění. Žalovaná nesouhlasila s tím, že se dostatečně nezabývala možností složení finanční záruky, a podotkla, že žalobce měl v době zajištění u sebe jen 60 Euro (což nepostačuje ani k pokrytí nákladů spojených s pobytem delším než jeden den) a na území České republiky nemá žádné příbuzné ani známé. Již z tohoto důvodu není podle žalované možné složit finanční záruku, neboť žalobce prostředky nevlastní a jiná osoba, která by tyto prostředky mohla složit, nepřichází v úvahu. Žalovaná dodala, že spekulace o možném požádání rodiny či přátel o zaslání finanční dotace nelze považovat za reálnou možnost dosažení daného účelu, neboť finanční záruku nelze skládat dodatečně a navíc se nejedná o osoby uvedené v § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle žalované bylo dostatečné i odůvodnění vážného nebezpečí útěku, neboť žalovaná objasnila nelegální pobyt žalobce ve všech státech Evropské unie (bez platného dokladu a víza, veden jako nežádoucí osoba), kdy neoprávněný pobyt je sám o sobě uveden v definici stanovené v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce sdělil žalované, že opakovaně nevyčkal na konečné posouzení svých opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu podaných v různých státech Evropské unie a nelegálně vycestoval do jiných států Evropské unie, a proto je podle žalované dán jasný předpoklad, že ani v daném případě

nesetrvá na území České republiky na své předání do státu, který je odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Další předpoklad vážného nebezpečí útěku je naplněn tím, že Rumunsko ani Slovinsko přímo nesousedí s Českou republikou a žalobce se do žádného z těchto států nemůže legálně dostat.

O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 19. 5. 2017 v 7:42 hodin kontrolován cizineckou policií v mezinárodním vlaku EC 178 na lince Praha – Berlín ve směru do Německa. Hlídka ve vlaku mezi stanicemi Ústí nad Labem a Děčín vyzvala žalobce k prokázání totožnosti, přičemž na základě předloženého občanského průkazu Kosova následnou lustrací zjistila, že žalobce má pozitivní záznam v Schengenském informačním systému II jako nežádoucí osoba, jíž je zakázán vstup do schengenského prostoru. Proto byl žalobce dne 19. 5. 2017 v 7:55 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, pro neoprávněný vstup a pobyt na území České republiky. Následně dne 20. 5. 2017 v 7:30 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona. Po sejmutí otisků prstů žalovaná zjistila, že žalobce prochází systémem EURODAC jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku a ve Slovinsku.

Dne 19. 5. 2017 v 12:15 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že nevěděl, že má zákaz pobytu v schengenském prostoru, domníval se, že problém má pouze na území Německa. Popsal, že asi před deseti dny odjel z Kosova do Srbska autobusem, v Bělehradu kontaktoval převaděče, který mu sdělil, že musí pár dní počkat, než se cesta uskuteční. Dne 11. nebo 12. 5. 2017 překročil žalobce sám mimo hraniční přechod hranici do Rumunska. Po překročení hranice jej zadrželi rumunští policisté, kteří jej odvezli na policejní stanici, vzali mu otisky prstů a druhý den jej vrátili do Srbska, přestože požádal o azyl. Poté žalobce znovu kontaktoval převaděče, který mu nabídl, že jej za 2.500 Eur dostane do Německa. Složil zálohu 1.000 Eur a dne 16. 5. 2017 spolu s dalšími dvěma osobami odjel z Bělehradu do Budapešti, kde čekal do druhého dne, kdy přišli nějací lidé a koupili mu lístek na vlak. Ve vlaku se seznámil s dalším Albáncem, spolu vystoupili v Praze, kde je nikdo nečekal. Druhý den nastoupil do vlaku, v němž byl zadržen cizineckou

policií. Žalobce cestoval do Frankfurtu, kde si chtěl od svých kamarádů vypůjčit na cestu do Španělska. Dále uvedl, že ve Slovinsku žádal o azyl v roce 2013, v Německu v roce 2015 a byl odtud deportován do Kosova v roce 2016, neboť měl padělaný doklad. Následně byl v Chorvatsku, odkud jej asi před třemi měsíci vyhostili. Žalobce prohlásil, že si je vědom toho, že po Evropské unii musí cestovat s cestovním pasem a vízem, a dodal, že cestovní pas nikdy nevlastnil. Je si rovněž vědom toho, že pobytem na území České republiky bez víza a bez oprávnění k pobytu spáchal přestupek, nicméně doplnil, že v Kosovu je špatný život, nechce se tam vrátit a v případě deportace do Kosova se zase vrátí do Evropy. Žalobce má v Kosovu ženu a dvě děti, jeho bratr žije ve Slovinsku. V Kosovu má žalobce problémy s mafiány, bojí se, že jej někdo zabije, nebo že on někoho zabije. Manželka ani děti v Kosovu problémy nemají, žijí v rodinném domě, který patří žalobci. Žalobce konstatoval, že na území Evropské unie nemá žádný majetek, k České republice nemá společenské ani kulturní vazby, je zde poprvé, má u sebe asi 60 Eur, o další finanční prostředky by musel zavolat rodině, kamarádům, ale neví, kolik by mu poslali. Doplnil, že ví, že je zde neoprávněně, ale donutila jej k tomu situace.

Žalovaná dále od německé policie zjistila, že žalobce poprvé vstoupil na území Německa dne 5. 7. 2015, dne 11. 3. 2016 byl deportován na základě příkazu k vyhoštění a dne 16. 3. 2016 byl vyhlášen do pátrání za účelem jeho zatčení a následné deportace. Prochází jejich kriminálními záznamy pro krádež, padělání dokumentů a ohrožování.

Dne 20. 5. 2017 v 11:20 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že nezná žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Rumunska nebo Slovinska, nic mu tam nehrozí. K průběhu řízení o azylu v Rumunsku podotkl, že jej zadrželi policisté a převezli jej na stanici. Sdělil jim, že chce v Rumunsku žádat o azyl. Sejmuli mu otisky prstů a dali mu podepsat nějaké dokumenty. Vzhledem k tomu, že nebyl přítomen tlumočník, žalobce neví, jaké dokumenty podepsal. Poté jej odvezli na hranice se Srbskem a řekli mu, ať pokračuje v cestě do Srbska. K žádosti o azyl ve Slovinsku žalobce uvedl, že tam přicestoval v roce 2014 a dobrovolně se dostavil na policejní stanici požádat o azyl. Řízení probíhalo necelý rok, asi třikrát jej obeslali nějakým rozhodnutím, ale stále mu nebyl přiznán azyl. Žalobce nevydržel do konce azylového řízení a odcestoval do Německa; výsledek řízení nezná.

Žalovaná následně rovněž dne 20. 5. 2017 vydala žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nezabývala reálností navrácení či přemístění do jiného členského státu Evropské unie. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.

K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání

tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření.

Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti“.

Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Tato povinnost není nikterak vázána na obsah tvrzení zajišťovaného cizince, neboť podle § 50 odst. 3 správního řádu musí žalovaná zkoumat, zda nejsou naplněna kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovená v jeho druhém pododstavci, *ex offio* (tedy z úřední povinnosti).

Se žalobcem lze tedy souhlasit v tom, že žalovaná měla povinnost zabývat se realitou jeho předání do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání žalobce do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání realnosti předání cizince do jiného členského státu.

V projednávané věci ze zjištění žalované na základě shody otisku prstů i z vlastní výpovědi žalobce vyplynulo, že v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku a ve Slovinsku. Podle těchto zjištění žalované přicházelo v úvahu předání žalobce do Rumunska nebo do Slovinska, případně do jiné členského státu, který později určí k tomu příslušné Ministerstvo vnitra. Po žalované, která k tomu není nadána pravomocí, nelze požadovat, aby sama zkoumala, do kterých dalších členských států by žalobce teoreticky mohl být předán podle nařízení Dublin III, proto považuje soud za zcela dostatečné, pokud žalovaná hodnotila realizovatelnost předání a existenci případných překážek pouze ve vztahu k uvedeným dvěma státům. Žalovaná u těchto států neshledala systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, když na straně 6 napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že Rumunsko i Slovinsko jsou právoplatnými členy Evropské unie, postupují v souladu s její platnou legislativou včetně nařízení Dublin III a žalovaná nemá k dispozici žádné informace, ze kterých by vyplývalo, že by v Rumunsku nebo ve Slovinsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v těchto státech. Žalovaná dále upozornila na to, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly existenci systematických nedostatků včetně rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaná uzavřela, že jí nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by předání žalobce do Rumunska či Slovinska nemohlo být uskutečněno, tudíž jeho předání podle nařízení Dublin III vyhodnotila žalovaná jako reálné. Lze tedy shrnout, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo alespoň potenciálně možné, že bude žalobce předán do Rumunska nebo Slovinska, kde dříve požádal o azyl, neboť nebyly zjištěny žádné překážky, které by tomu bránily. V tomto ohledu je podle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela dostačující a přezkoumatelné.

K námitce žalobce, že se žalovaná nevypořádala se skutečností, že žalobci hrozí přímé přemístění do Srbska, soud poukazuje na argumentaci žalované uvedenou v prvním odstavci na straně 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaná zde výslovně konstatovala, že se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že byl z Rumunska vrácen do Srbska, i když požádal v Rumunsku o mezinárodní ochranu, a že následně cestoval ze Srbska přes Maďarsko do České republiky. Toto tvrzení žalobce označila žalovaná za účelové a dodala, že žalobce vycestoval do Maďarska z Rumunska a nerespektoval tam probíhající azylové řízení. Soud proto shledal, že se žalovaná s namítanou hrozbou přímého přemístění do Srbska ve svém rozhodnutí vypořádala.

Poté se soud zaměřil na věcné posouzení námítky, že žalobce nemůže být přemístěn do Rumunska, neboť mu hrozí přímé přemístění do Srbska bez meritorního rozhodnutí o jeho žádosti. V této souvislosti soud především nepřehlédl, že sám žalobce ve správním řízení doslova uvedl, že nezná žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Rumunska nebo Slovinska, a že mu tam nic nehrozí. Pokud by žalobce přímé přemístění do Srbska skutečně vnímal jako reálnou hrozbu, jistě by se o této hrozbě výslovně zmínil a netvrdil by, že mu v Rumunsku nic nehrozí a že nezná žádný důvod, jenž by jeho návratu do této země bránil. Na tomto místě soud připomíná, že žalobce opakovaně vědomě nelegálně vstoupil na území několika států Evropské unie, aniž kdykoli disponoval cestovním dokladem (jak sám připouští), nikdy nesetřval do konce azylového řízení a ve vztahu k žalované jednoznačně deklaroval vůli za každou cenu přesídlit do Evropské unie bez ohledu na vydaný zákaz vstupu do schengenského prostoru a provedené i potenciální budoucí správní vyhoštění. Soud proto

v souladu se žalovanou pokládá tvrzení žalobce o tom, že jej rumunská policie vysadila na hranicích Srbska, aby se tam vrátil, za nevěrohodné a námitku, že mu v Rumunsku hrozí přímé přemístění do Srbska, považuje soud za účelovou. Za dané situace je žalobcova argumentace mnohými nedostatky srbského azylového systému irelevantní.

Směrem k žalobci soud dodává, že by si měl uvědomit, že byl zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III, a to jednak do Rumunska a jednak do Slovinska. To znamená, že i kdyby se později ukázalo, že existuje nějaká překážka bránící realizaci jeho předání do Rumunska, stále zůstává ve hře možnost jeho předání do Slovinska. V tomto kontextu soud zdůrazňuje, že ve vztahu ke Slovinsku žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuplatnil žádné tvrzení, které by reálnost jeho předání jakkoli zpochybňovalo, a omezil se toliko na výše popsané výtky proti předání do Rumunska. Soud proto shledal, že k možnému předání do Slovinska nemá žalobce skutečně žádné výhrady a vzhledem k tomu, že žalované ani soudu není známo, že by ve Slovinsku existovaly systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, je naplnění účelu zajištění v tomto ohledu zcela reálné. Žalobce se tedy mylí, tvrdí-li, že účel zajištění nemůže být naplněn a že k omezení jeho osobní svobody není důvod.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaná nedostatečně posoudila vážné nebezpečí útěku a využití mírnějších opatření vzhledem k individuálním okolnostem žalobce. Povinnost zkoumat možné užití mírnějších opatření vyplývá z § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“* Zmíněná zvláštní opatření za účelem vycestování jsou upravena v § 123b zákona o pobytu cizinců, který je nejen vyjmenovává, nýbrž stanovuje také další podmínky pro jejich použití. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.“*

V projednávané věci byly naplněny podmínky pro aplikaci naposledy citovaného ustanovení, neboť žalobce již v minulosti opakovaně vědomě nelegálně vstoupil na území několika členských států Evropské unie, z Německa byl dokonce vyhoštěn a byl mu uložen zákaz vstupu do schengenského prostoru, který však žalobce nerespektoval a ani do budoucna respektovat nehodlá. Žalobce totiž zároveň výslovně deklaroval svůj záměr za každou cenu zůstat na území Evropské unie, resp. se sem vrátit i v případě, že bude znovu vyhoštěn. Lze tedy důvodně předpokládat, že usilovat o to, aby k realizaci vyhoštění do Kosova vůbec nemohlo dojít, tj. že se bude vyhýbat kontaktu s příslušnými správními (policejními) orgány a bude pokračovat v již započaté cestě do Německa a následně do Španělska. Podle názoru soudu je proto zcela zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu, když navíc v České republice nikoho nemá, Česká republika nebyla jeho cílovou zemí a žalobce rozhodně nemá žádný zájem na tom, aby byl předán do Rumunska či Slovinska, odkud by mohl být po skončení azylového řízení vrácen zpět do Kosova.

Vzhledem k tomu, že u žalobce byly splněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, je vyloučeno, aby žalovaná ukládala zvláštní opatření za účelem vycestování. Nebylo proto ani třeba, aby se jednotlivými opatřeními podrobněji zabývala. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná zcela správně odkázala na zmíněné ustanovení a dále logicky zdůvodnila, proč nepovažuje uložení zvláštních opatření za dostačující, splňuje podle názoru soudu veškeré požadavky vyplývající jak ze zákona o pobytu cizinců, tak i ze správního řádu.

Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že se plně ztotožňuje i se závěrem žalované, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost se hlásit na policii adresy podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť tento závěr odpovídá žalobcem neskryvanému záměru za každou cenu zůstat v Evropě, a to i přes uložený zákaz či možné budoucí vyhoštění. Ze stejného důvodu žalovaná podle názoru soudu zcela oprávněně zavrhlá také možnost oznámení adresy podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterou navíc rozhodně nelze využít v situaci, kdy žalobce nemá k České republice žádné vazby a pobýval zde na svobodě pouhé dva dny. K možnému složení peněžních prostředků soud připomíná, že podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, může finanční záruku složit jen samotný cizinec, státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území. Žalobce by si měl uvědomit, že ke složení finanční záruky namísto zajištění by muselo dojít dříve, než uplyne lhůta pro vydání rozhodnutí o zajištění. Za situace, kdy žalobce nedisponoval dostatečnými prostředky a na území České republiky neměl žádného jiného oprávněného složitele, nebylo uplatnění tohoto zvláštního opatření za účelem vycestování možné.

Se žalobcem lze souhlasit v tom, že závažnost institutu zajištění se projevuje nutností postupovat velmi pečlivě a podrobně se věnovat odůvodnění výroků, přičemž omezení osobní svobody by skutečně mělo být až krajním prostředkem. Soud ovšem shledal, že žalovaná dodržela veškeré zákonné požadavky a zajištění bylo v případě žalobce zcela namístě. K nekonkrétnímu tvrzení žalobce zpochybňujícímu toliko v obecné rovině způsob, jak žalovaná při rozhodování postupovala, resp. nepostupovala vzhledem k okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a s ohledem na to, aby řešení odpovídalo veřejnému zájmu a vycházelo ze skutečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), soud konstatuje, že žalovaná zhodnotila všechny relevantní skutečnosti (okolnosti případu) a skutečný stav věci zjistila v naprosto dostatečném rozsahu. Soud nezjistil ani žalobcem namítaná porušení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, ani v žalobě nijak blíže nekonkretizovaná porušení čl. 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

Soud tedy neshledal namítanou nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a uzavírá, že zákonem stanovené podmínky pro zajištění žalobce byly splněny a k namítanému porušení právních předpisů ani práv žalobce nedošlo. S ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, jíž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady

nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. června 2017

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová